

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/549/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1411216021
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 08. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Šramková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2013:1411216021.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, so sídlom Údernícka 5, 851 01 Bratislava, zast.: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Údernícka 5, 851 01 Bratislava, proti odpocovi: V. C. R., U. H. W. XX, H., za účasti vedľajšieho účastníka: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, IČO: 42 176 778, so sídlom Važecká 16, 080 05 Prešov, zast. JUDr. Ambróz Motyka, advokát, so sídlom Nám. SNP 7, 091 01 Stropkov, o zaplatenie 187,05-€ s príslušenstvom, na odvolanie vedľajšieho účastníka proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava IV, č.k. 9C/7/2012-70 zo dňa 3. 7.2012, takto

rozhodol:

Návrh na prerušenie konania sa z a m i e t a .

Uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti sa p o t v r d z u j e .

Vedľajší účastník je povinný zaplatiť navrhovateľovi trovy odvolacieho konania vo výške 20,11-€ k rukám právneho zástupcu navrhovateľa, do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutý uznesením súd prvého stupňa zastavil konanie. Odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi nepriznal náhradu trov konania. Navrhovateľovi cestou Daňového úradu Bratislava vrátil súdny poplatok vo výške 9,87-€.

Súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí uviedol, že vzhľadom na dispozitívny prejav navrhovateľa, a to späťvzatie návrhu v celom rozsahu pred otvorením pojednávania doručeným súdu prvého stupňa dňa 11.06.2012 konanie podľa ust. § 96 ods. 1 O.s.p. zastavil.

O náhrade trov konania rozhodol podľa ust. § 146 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ z procesného hľadiska zaviniť, že sa konanie muselo zastaviť. Nakoľko však odporokyni žiadne trovy nevznikli, súd jej náhradu trov nepriznal.

V súvislosti s náhradou trov konania vedľajšieho účastníka na strane odporokyne súd prvého stupňa uviedol, že vedľajší účastník nepreukázal, že trovy vzniknuté jeho právnym zastúpením sú účelne vynaložené trovy na bránenie práva. Vedľajší účastník je právnickou osobou, ktorej predmetom činnosti je ochrana spotrebiteľov. Možno tak predpokladať, že je spôsobilý sám poskytovať právnu ochranu v spotrebiteľských veciach. Do konania vstúpil z vlastnej iniciatívy bez vedomia odporcu pred tým, ako sa oboznámil s návrhom, a teda predmetom konania, pričom z jeho vyjadrenia sa nemieni zúčastňovať na pojednávaniach u konajúceho súdu. Vedľajší účastník je tak povinný sám znášať trovy právneho zástupcu, ktoré súd nepovažuje za účelne vynaložené.

O vrátení súdneho poplatku súd rozhodol podľa ust. § 11 ods. 3), ods. 4) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch.

Uznesenie súdu prvého stupňa napadol prostredníctvom svojho právneho zástupcu podaním zo dňa 23.08.2012 odvolaním vedľajší účastník na strane odporcu, a to v časti, ktorej súd vedľajšiemu účastníkovi nepriznal právo na náhradu trov konania. Podľa názoru vedľajšieho účastníka uznesenie súdu v napadnutej časti vychádza z nesprávnych skutkových zistení a nesprávneho právneho posúdenia veci. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý výrok uznesenia súdu prvého stupňa zmenil tak, že navrhovateľ je povinný vedľajšiemu účastníkovi zaplatiť trovy prvostupňového konania vo výške 62,14-€ na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka. Vedľajší účastník si súčasne uplatnil náhradu trov odvolacieho konania vo výške 20,11-€.

Vedľajší účastník v podanom odvolaní argumentoval tým, že pri rozhodovaní o trovách v konaní, skončenom zastavením v dôsledku späťvzatia žaloby je nevyhnutné posudzovať len procesné kritéria úspechu či neúspechu účastníkov. V konaní nebolo preukázané, že žalovaný svojím správaním zapríčinil späťvzatie žaloby. Žalobca v súdnom konaní nedosiahol to, čo žiadal od žalovaného, preto tento stav možno považovať za jeho procesný neúspech. Vedľajší účastník vstúpil do konania ako právnická osoba zameraná na ochranu spotrebiteľov legitímne, a to v súlade s ust. § 93 ods. 2, ods. 3 O.s.p., jeho vstup do konania bol opodstatnený, pretože žalobca vzal žalobu po jeho vstupe späť, a teda jeho vstup bol účinným prostriedkom ochrany spotrebiteľa v súdnom konaní. Vedľajší účastník ďalej poukázal na to, že podľa čl. 7 ods. 1 Smernice rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sú členské štáty povinné v záujme spotrebiteľov a súťažiacich zabezpečiť adekvátne a účinné prostriedky zabraňujúce uplatňovaniu nekalých podmienok v zmluvách so spotrebiteľmi.

Spochybnil názor súdu prvého stupňa, podľa ktorého mu nepatrí právo na právneho zástupcu vzhľadom na predmet činnosti či tiež vzhľadom k tomu, že členka združenia má právnické vzdelanie, i keď právnu prax nevykonáva, kedy by bolo problematické aj zastupovanie advokátmi sudcov či prokurátorov. Poukázal na uznesenie KS v Prešove, sp. zn.: 7Co/31/2012, podľa ktorého občiansky súdny poriadok vo svojich ustanoveniach nevylučuje, aby sa aj účastník odborne spôsobilý hájiť svoje záujmy v konaní pred súdom nemohol dať zastúpiť zástupcom a aby len z tohto dôvodu nemala byť priznaná náhrada trov vzniknutých v súvislosti s právnym zastupovaním. Spotrebiteľská agenda si vyžaduje nielen právnickú kvalifikáciu, ale aj enormné nároky na osoby, ktorý by agendu systematicky spracovávali, týka sa technického zabezpečenia, pracovných prostriedkov a podobne. Nakoľko vedľajší účastník nemá finančné prostriedky na adekvátne personálne obsadenie, jedinou možnosťou na efektívne presadzovanie spotrebiteľských práv na súdoch je realizovanie činnosti prostredníctvom advokátskych kancelárií. Najväčšie možnosti na efektívnu pomoc spotrebiteľom poskytuje práve inštitút vedľajšieho účastníctva, keďže spotrebiteľ často nevyhľadá pomoc advokáta. Po doručení návrhu a príloh podľa ust. § 93 ods. 4, ust. § 79 ods. 4 a us.t §114 ods. 2 O.s.p. právnu vec analyzuje a v konaní náležite argumentuje. Nakoľko vnútroštátna úprava neumožňuje prihladať na premlčanie ex offio, vedľajší účastník v každom žalovanom spore vznáša námietku premlčania.

Vedľajší účastník ďalej argumentoval tým, že súd pri nepriznaní trov vedľajšieho účastníka postupoval v rozpore s legislatívou Európskej únie, judikatúrou Súdneho dvora EÚ či v rozpore s ustálenou súdnou praxou. Dôvodnosti priznania trov vedľajšieho účastníka má svedčať aj novelizované ust. § 137 O.s.p., podľa ktorého trovami konania je aj náhrada výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu. Novelizovaná právna úprava má zohľadňovať aj rozsudok Súdneho dvora EÚ (druhá komora) z 22. decembra 2010 vo veci DEB proti Spolková republika Nemecko C-279/09, podľa ktorého zásada účinnej súdnej ochrany, ako je stanovená v čl. 47 Charty základných práv EÚ sa má vykladať v tom zmysle, že nie je vylúčené, aby sa jej dovoľovali právnické osoby a pomoc poskytnutá na základe tejto zásady môže zahŕňať najmä oslobodenie od platenia trov konania alebo zastupovanie advokátom. Ak by nemajetnému združeniu bolo odmietnuté právo na plnú náhradu trov konania, de facto by to znamenalo nemožnosť reálnej ochrany spotrebiteľov naším Združením na súdoch. Účelnosť trov na právnu pomoc možno vo všeobecnosti odvodiť z čl. 47 ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorého má každý právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom. Ústavný rozmer práva účastníka na náhradu trov konania vyplýva tiež z nálezov Ústavného súdu SR, napr.: II.ÚS 78/03, II.ÚS 31/04, II. ÚS 56/05 a ďalšie. O nároku vedľajšieho účastníka na trovy konania už pritom bolo viackrát rozhodnuté, pričom poukázal na uznesenie KS Trenčín z 31.07.2012, č.k.: 17Co/179/2012-102, uznesenie KS Banská Bystrica z 30.07. 2012, č.k.: 13Co/193/2012-138, uznesenie KS Banská Bystrica z 19.06.2012, sp. zn.: 14Co/227/2012-108. Aj vedľajší účastník ako občianske združenie zložené prevažne z laikov v oblasti práva, ktoré je pripravené dôsledne presadzovať a chrániť v súdnych

konaniach oprávnené záujmy spotrebiteľov, má právo vystupovať proti dodávateľom na základe princípu „rovnosti zbraní“. Pozitívny zásah štátu realizuje zákonodarná moc spotrebiteľskou právnou úpravou, avšak nezastupiteľnú úlohu pri naplňaní cieľov EÚ v rámci ochrany spotrebiteľa musí zohrávať aj súdna moc náležitou aplikačnou praxou a to aj v otázke rozhodovania o trovách konania subjektov, ktoré vystupujú na ochranu spotrebiteľov.

Pre prípad, že sa odvolací súd nestotožní s právnou argumentáciou vedľajšieho účastníka v súlade s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora EÚ (Doktrína CILIFT C-283) vedľajší účastník podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. navrhol konanie prerušiť a požiadať súdny dvor EÚ o rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach:

1) Či pod právom na súdnu ochranu podľa čl. 47 v spojení s čl. 38 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie a pod právom na zabezpečenie hospodárskych záujmov spotrebiteľov a pod podporou združení na ochranu záujmov spotrebiteľov podľa čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie sa rozumie aj právo na náhradu trov súdneho konania.

2) a) Či sa má čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a čl. 47 v spojení s čl. 38 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie vykladať tak, že Združeniu na ochranu záujmov spotrebiteľov patrí náhrada trov konania ako vedľajšiemu účastníkovi na ochranu spotrebiteľa za úspešné vedenie sporu, ak zmyslom a cieľom ochrany spotrebiteľa bolo zbaviť sa spotrebiteľa bolo zbaviť spotrebiteľa záväzku z neprijateľnej zmluvnej podmienky podľa čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo záväzku po použití nekalej obchodnej praktiky podľa Smernice EP a Rady 2005/29/ES z 11.05.2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu.

b) Ak je odpoveď na otázku podľa predchádzajúceho odseku taká, že Združeniu patrí náhrada trov v súdnom konaní, či možno toto právo nepriznať len z dôvodu, že sa z dôvodu hospodárnosti konania argumentovalo a následne aj rozhodlo na základe inštitútu premlčania alebo sa rozhodlo o späťvzatí žaloby žalobcom po námietke premlčania vznesenej v konaní vedľajším účastníkom.

3) Či je porušené základné právo spotrebiteľa a Združenia na ochranu záujmov spotrebiteľov podľa čl. 47 v spojení s čl. 38 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie a čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, ak súd neprizná právo na náhradu trov konania spotrebiteľovi alebo Združeniu na ochranu záujmov spotrebiteľov napriek ich úspechu v súdnom konaní a nevyporiada sa s odlišnými súdnymi rozhodnutiami v obdobných veciach, ktoré boli súdu predložené, a ktoré sú zjavne odlišne právne odôvodnené.

4) Či právna úprava podľa § 142 až § 151 slovenského občianskeho súdneho poriadku odporuje právu Európskej únie, ak neumožňuje Združeniu na ochranu záujmov spotrebiteľov priznať plnú náhradu trov konania, napriek dosiahnutému úspechu v konaní, keď na druhej strane dodávateľovi náhradu trov konania priznať umožňuje.

5) Či čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a články 38 a 47 Charty základných práv EÚ treba vykladať tak, že bránia takej aplikácii vnútroštátneho procesného práva, ktorá označuje právne zastúpenie Združenia na ochranu záujmov spotrebiteľov za neúčelné napriek tomu, že po vstupe Združenia do konania dodávateľ zbral žalobu späť.

K odvolaniu vedľajšieho účastníka na strane odporcu sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu podaním zo dňa 15.10.2012, doručeným súdu prvého stupňa dňa 17.10.2012 vyjadril navrhovateľ. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý výrok o trovách konania preskúmal a podľa ust. § 219 O.s.p. potvrdil.

Navrhovateľ vo podanom vyjadrení uviedol, že sa stotožňuje s rozhodnutím súdu prvého stupňa, ktorým nepriznal vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov konania, nakoľko má za to, že v danom prípade nemožno hovoriť o trovách účelne vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva. Zastával názor, že vedľajší účastník - združenie na ochranu spotrebiteľa - musí byť sám z podstaty svojej evidencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach, pričom podľa údajov registrácie Ministerstva vnútra SR samotné združenie má v radoch členov, ktorí majú evidentne právnické vzdelanie. Poukázal na to, že má z vlastných skúseností vedomosť, že združenie vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania a vôľu odporcu, a

to oznámením o vstupe združenia do konania, ktoré obsahuje žiadosť o zaslanie žaloby a návrh na priznanie trov konania. Mal za to, že pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania, nemá združenie žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade. Zastával názor, že trovy konania vedľajšieho účastníka na strane odporcu nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva, čo je dôvodom hodným osobitného zreteľa v zmysle ust. § 150 O.s.p. Uviedol, že vedľajší účastník na strane odporcu v súvislosti s dôvodnosťou trov konania poukázal na ustanovenie § 137 O.s.p., avšak podľa navrhovateľa združenie vstúpilo do konania ako vedľajší účastník na strane odporcu, ktorý odporcu v konaní nezastupuje. Z uvedeného dôvodu nemožno pri zdôvodňovaní oprávnenosti nároku na náhradu trov konania argumentovať vyššie uvedeným ustanovením, nakoľko to priznáva náhradu hotových výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, čiže ide najmä o Centrum právnej pomoci. Zastával názor, že ustanovenia Charty základných práv EÚ ako aj rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, na ktoré vedľajší účastník na strane odporcu poukazuje, sa týkajú všeobecne ochrany spotrebiteľa. Žiadne z predmetných ustanovení nepoukazuje na to, že by sa združenia na ochranu práv spotrebiteľa mali nechávať zastupovať advokátmi, ale len na to, že nie je vylúčené, aby pomoc spotrebiteľom poskytovali priamo právnické osoby. Podľa navrhovateľa konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zastúpenia dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a neehospodárnosti konania. Na túto skutočnosť súd prvého stupňa správne prihliadol a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov konania nepriznal. K návrhu na predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru EÚ v súvislosti s nárokom na náhradu trov konania združenia ako vedľajšieho účastníka uviedol, že má za to, že tento návrh je nedôvodný a nespĺňa podmienky prejudiciálneho konania, vzhľadom k tomu, že v každom jednotlivom prípade je nevyhnutné posudzovať účelnosť vynaložených trov konania. V zmysle práva Európskej únie je z prejudiciálneho konania vylúčené vnútroštátne právo členských štátov, čiže Súdny dvor Európskej únie nemôže v žiadnom prípade vykladať vnútroštátne právo členských štátov alebo posudzovať jeho platnosť. Na základe vyššie uvedeného navrhovateľ navrhol, aby odvolací súd napadnutý výrok súdu prvého stupňa o trovách konania vedľajšieho účastníka na strane odporcu v zmysle ust. § 219 O.s.p. potvrdil. Zároveň si uplatnil a vyčíslil trovy odvolacieho konania.

Odporca sa k podanému odvolaniu vedľajšieho účastníka nevyjadril.

Odvolací súd prejednal vec podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti je vecne správne a odvolanie vedľajšieho účastníka na strane odporcu nie je dôvodné.

Odvolací súd vzhľadom na návrh vedľajšieho účastníka, ktorým sa domáhal prerušenia konania podľa ust. § 109 ods. 1, písm. c) O. s. p. sa najprv zaoberal týmto návrhom.

Podľa ust. 109 ods. 1, písm. c) O. s. p. súd konanie preruší, ak rozhodol, že požiada Súdny dvor Európskych spoločenstiev o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy.

Konanie o takzvanej predbežnej otázke (prejudiciálne konanie) je konaním pred Súdnym dvorom ES a zároveň konaním, ktoré z hľadiska svojej dôležitosti pre celkový systém komunitárneho práva zohráva prvoradú a nezastupiteľnú úlohu. Všetky základné idey a princípy komunitárneho práva, ktoré neboli striktné definované v primárnom práve (v zakladajúcich zmluvách, ich dodatkoch a doplnkoch), doviedil vo svojej judikatúre Súdny dvor ES (princíp prednosti komunitárneho práva, princíp bezprostredných účinkov komunitárneho práva atď.).

Konanie o predbežnej otázke vychádza z niekoľkých zásadných premís. V prvom rade je potrebné si uvedomiť, že charakter komunitárneho (a následne únieového a európskeho), predovšetkým doktrína priority, prednosti komunitárneho práva pred právom vnútroštátnym, predpokladá, že akékoľvek nejasnosti či divergencie vyplývajúce z jeho aplikácie nemôže záväzným spôsobom vykladať vnútroštátny (národný) súd. Vnútroštátny súd nemôže rozhodovať o otázkach platnosti a výkladu komunitárneho práva, ale ako jediný je oprávnený závery Súdneho dvora ES aplikovať na konkrétny ním prejednávaný prípad.

Vnútroštátny súd môže položiť len takú otázku, ktorá sa týka :

- výkladu komunitárneho práva, konkrétne výkladu Zmluvy o založení ES

- platnosti sekundárneho práva komunitárneho práva
- výkladu štatútov orgánov zriadených aktom Rady ES.

Vo všetkých prípadoch musí vnútroštátny súd preukázať, v čom je posúdenie nastolenej otázky podstatné pre konkrétne rozhodnutie vo veci (viď dôvodovú správu k § 109 O. s. p. Občiansky súdny poriadok Š. a kolektív, H. edícia komentované zákony).

Vedľajší účastník svojim návrhom formuloval otázky, v zmysle ktorých sa domáhal aby Súdny dvor ES zodpovedal na otázky výkladu vnútroštátneho práva. V položených otázkach nejde o prípadný rozpor, či v danom prípade pri priznaní trov konania konal súd v rozpore s komunitárnym právom, ale domáha sa vedľajší účastník zodpovedania, že mu trovy konania patria. Ustanovenie procesných podmienok, ktoré sa uplatnia pri prejednávaní rozhodovaní sporov (a teda aj rozhodovanie o trovách konania) je vecou vnútroštátneho právneho poriadku každého členského štátu podľa zásady procesnej autonómie členských štátov, pod podmienkou, že takéto pravidlá nie sú menej priaznivé ako pravidlá upravujúce obdobné situácie vnútroštátnej povahy (zásada ekvivalencie) a že nevedú k praktickej nemožnosti alebo nadmernému sťaženiu výkonu práv priznaných právnym poriadkom Európskej únie (zásada efektivity) (rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9 Co 70/2012).

Vzhľadom na uvedené vyššie odvolací súd návrh vedľajšieho účastníka na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1, písm. c) O. s. p. ako nedôvodný zamietol.

Predmetom odvolacieho konania bol nárok vedľajšieho účastníka na trovy konania.

Podľa obsahu odvolania vedľajší účastník v odvolaní v prvom rade namieta nerovnaký prístup súdu a tú skutočnosť, že mu súdom prvého stupňa je odmietané právo na právne zastúpenie advokátom.

Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že súd prvého stupňa neodmietol vedľajšiemu účastníkovi na riadne právne zastúpenie advokátom (resp. právnou spoločnosťou). Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa takýto postup ani nenasvedčuje. Preto odvolanie vedľajšieho účastníka je v tomto smere nedôvodné a kontraproduktívne.

Podľa § 142 ods. 1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 146 ods. 2 veta prvá O. s. p. ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy.

Z konania je nesporné, že navrhovateľ svojim podaním zo dňa 31.05.2012, doručeným súdu prvého stupňa dňa 04.06.2012 vzal návrh späť a žiadal konanie zastaviť.

Z konania je tiež nesporné, že vedľajší účastník oznámil vstup do konania podaním zo dňa 09.02.2012, doručeným súdu dňa 13.02.2012. Týmto podaním žiadal o doručenie návrhu na začatie konania .

Vstup do konania odôvodnil citáciou § 93 ods. 2 O.s.p.. Požiadal o doručenie návrhu na začatie konania s prílohami a uplatnil si právo na priznanie náhrady trov konania. Podaním zo dňa 28.05.2012, doručeným súdu prvého stupňa dňa 01.06.2012 sa vyjadril k žalobe a vzniesol námietku premlčania nároku navrhovateľa, uplatnil si tiež trovy konania vedľajšieho účastníka, a to za úkony právnej služby, a to prevzatie a príprava zastúpenia a tiež za ďalší úkon právnej služby vyjadrenie zo dňa 28.05.2012. K podaniu priložil vedľajší účastník kópiu plnomocenstva zo dňa 02.01.2012, ktorým vedľajší účastník splnomocnil JUDr. Ambróza Motyku na obhajovanie a zastupovanie vo všetkých právnych veciach, aby vykonával všetky právne úkony, prijímal doručované písomnosti, podával žaloby a podobne.

Odvolací súd rovnako ako súd prvého stupňa dospel k názoru, že navrhovateľ späťvzatím návrhu zavinil zastavenie konania.

Vedľajšiemu účastníkovi teda môžu patriť trovy právneho zastúpenia, musia však spĺňať podmienku, že boli potrebné pre účelné uplatňovanie alebo bránenie práva.

Podľa § 142 ods. 1 O. s. p. súd pri priznávaní trov konania účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, musí prihliadať a každý jeden úkon právnej služby musí posudzovať podľa toho, či bol potrebný na účelne uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Súd rozhodujúci o priznaní náhrady trov konania podľa § 142 ods. 1 O. s. p. je povinný vždy skúmať účelnosť vynaložených trov konania uplatnených úspešným účastníkom konania v spore. Účelnosť je vlastnosť procesu spočívajúca v sledovaní cieľa. Účelnosť spravidla nachádza svoju opodstatnenosť vtedy, ak vychádza zo zákonných dôvodov a neprekračuje ich medze. Je preto potrebné rozlišovať medzi právom účastníka konania (fyzickej, právnickej osoby, štátneho orgánu) na právnu pomoc a nárokom na náhradu trov konania za poskytnutú právnu pomoc. Trovy konania potrebné na účelne vynaloženie alebo na ochranu práv sa však nemôžu posudzovať ako celok, aj keď účastník má právo na náhradu trov konania, pretože každý úkon alebo každé plnenie trov treba posudzovať samostatne (viď NS SR vo veci sp. zn. 4 M Cdo 21/2009).

V danom prípade nemožno prijať záver, že právny zástupca vedľajšieho účastníka na strane odporcu vykonal úkony nevyhnutné pre úspech vo veci, prípadne úkony, ktoré podnietili konanie navrhovateľa k späťvzatiu návrhu.

Z úkonov vedľajšieho účastníka, a to z podania zo dňa 09.02.2012, doručenému súdu dňa 13.02.2012 vyplýva, že vedľajší účastník vstupoval do konania v čase, kedy nemal vedomosti o obsahu žalobného návrhu, teda čoho sa navrhovateľ vo svojom žalobnom návrhu domáha. Týmto podaním, ktorým oznámil svoj vstup do konania zároveň požiadal o doručenie žalobného návrhu na začatie konania. Preto pri udeľovaní plnej moci zo dňa 02.01.2012 nemohol vedľajší účastník advokátovi poskytnúť žiadne informácie o konaní, o žalobnom návrhu. Samotné prevzatie zastupovania advokátom bez toho, aby mu boli poskytnuté akékoľvek informácie o konaní nie je možné považovať za úkon právnej pomoci v zmysle vyššie uvedenej citovanej vyhlášky a tým ani za účelne vynaložené trovy konania na uplatňovanie, alebo bránenie práva.

Z obsahu spisu vyplýva, že vedľajší účastník na strane odporcu je zastúpený advokátom, ktorý žiadal o priznanie náhrady trov konania. Zo samotného podania právneho zástupcu vedľajšieho účastníka vyplýva, že žiadal o doručenie návrhu na začatie konania, z čoho je zrejmé, že sa chcel oboznámiť so spisovým materiálom. Nie je v danom prípade zrejmé, akým spôsobom sa právny zástupca vedľajšieho účastníka konania oboznámiť so spisovým materiálom. To, že právny zástupca vedľajšieho účastníka považoval za potrebné oznámiť vstup združenia do konania, o predmete ktorého nemal vedomosť, nie je úkonom v konaní, a uplatnené trovy konania za tento úkon nie sú účelne vynaložené.

Odvolačný súd sa vo vzťahu k trovám právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka za úkon právnej služby - prevzatie a príprava zastúpenia zaujal názor, že v prejednávanej veci nemožno hovoriť o trovách účelne vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva. Z plnomocenstva udeleného právnomu zástupcovi vedľajším účastníkom vyplýva, že k prvému úkonu právnej služby - prevzatie a príprava zastúpenia došlo dňa 02.01.2012, v ktorej plnej moci nie je ani uvedená spisová značka predmetného konania, ani označený súd na ktorom má byť konanie vedené. U obsahu plnej moci ani je nie je zrejmé pre aké konanie je predmetná plná moc udelená. Je potrebné konštatovať, že ide o všeobecné splnomocnenie vyjadrené ...“ aby ma obhajoval a vo všetkých právnych veciach zastupoval, v konaniach základných, v konaniach vykonávacích a exekučných konaní vrátane konaní o riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkoch a podnetoch, aby vykonával a všetky právne úkony, prijímal doručované písomnosti, podával žaloby....“ Z uvedeného je zrejmé, že v čase vstupu do konania vedľajší účastník nepoznal predmet sporu a ani len nemal vedomosť, či v predmetnom konaní bude vôbec zastupovať, čo je zrejmé z dátumu udelenia plnej moci zo dňa 02.01.2012 a listu, ktorým vstúpil vedľajší účastník do tohto konania zo dňa 09.02.2012. Odvolaciemu súdu však nie je jasné ako mohol právny zástupca vedľajšieho účastníka vykonať prípravu zastúpenia, keď samotný vedľajší účastník nevedel, do akého konania vstupuje. Podľa odvolacieho súdu len na základe skutočnosti, že odporcom by mal byť spotrebiteľ, v konaní o ktorom vedľajší účastník nemal ešte vedomosť a bez akejkoľvek bližšej vedomosti o konaní a o predmete a štádiu konania, do ktorého by mal vstúpiť, je prakticky nemožné náležite sa pripraviť na zastupovanie v tej ktorej veci. Trovy, ktoré vznikli vedľajšiemu účastníkovi za uvedený úkon právnej služby, teda nemožno považovať za účelne vynaložené. Odvolací súd nepopiera existenciu úkonu prevzatie a príprava zastúpenia právnom zástupcom vedľajšieho účastníka, len za tento úkon vedľajšiemu účastníkovi správne nepriznal náhradu trov právneho zastúpenia z dôvodu, že nespĺňa podmienku účelnosti vynaloženia vyžadovanú § 142 ods. 1 O. s. p..

Vo vzťahu k vnesenej námietke premlčania ako úkonu právnej služby vykonanému právnym zástupcom vedľajšieho účastníka má odvolací súd za to, že ani trovy právneho zastúpenia vynaložené vedľajším účastníkom na tento úkon právnej služby nemožno považovať za účelne vynaložené na uplatňovanie alebo bránenie práva, nakoľko tento úkon nebol nevyhnutný pre úspech odporcu vo veci. Z konania nemožno dospieť k záveru, že navrhovateľ vzal žalobu späť na základe tohto úkonu vedľajšieho účastníka, nakoľko navrhovateľ dôvod späťvzatia návrhu nekonkretizoval. Odvolací súd poznamenáva, že jedine navrhovateľ ako pán sporu má právo disponovať so žalobou, čo zahŕňa aj jej späťvzatie či už s uvedením dôvodu alebo bez. Súd pritom v prípade späťvzatia žaloby bez uvedenia dôvodu, neskúma aké dôvody navrhovateľa k späťvzatiu žaloby viedli. V danom prípade nemožno hovoriť o trovách účelne vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva za dôvodné. Záver súdu prvého stupňa o nepriznaní náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi za úkony právnej služby je preto správny.

Z uvedených dôvodov odvolací súd uznesenie v napadnutej časti potvrdil podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správne.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 a § 142 ods. 1 a § 149 O. s. p.. Navrhovateľovi vznikli trovy právneho zastúpenia za podané vyjadrenie k odvolaniu vedľajšieho účastníka. Navrhovateľ si trovy odvolacieho konania vyčíslil vo výške 20,11-€, pozostávajúce z 1 úkonu právnej služby vo výške 10,96-€ s DPH a režijného paušálu vo výške 9,16-€ s DPH, ktorých náhradu odvolací súd navrhovateľovi priznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.